

Syn člověka odpouští hříchy i uzdravuje
(Mk 2. 1-12, bohoslužby pro děti)

Litomyšl 1.10. 2017

introit Ž 103. 2-4

čtení Gn 2. 15-17, 3. 1-7, 22-24

text Mk 2. 1-12

poslání Ef 4.22-32

písně 627, 500, 647, 510, 623

627 Má duše Boha velebí

500 Já chtěl bych Bože můj

647 Kriste, Synu jediný

510 Ó Pane můj

623 Důvěřuj se v Pána

Milé děti, milí bratři a sestry,

dnešní příběh je o tom, že Ježíš jako Syn člověka a má moc odpouštět hříchy. Co je to hřích? Vzpomenete si na nějaký příběh, kde se mluví o hříchu člověka? Četli jsme o hříchu Adama a Evy v ráji (Gn 3). A nebo známe vyprávění o hříchu krále Davida (2Sa 11). Hřích je, když člověk Pánu Bohu nevěří, když ho neposlouchá a dělá si co chce. Často to jsou zlé věci.

Ježíš o sobě mluví jako o Synu člověka. Je to zajímavé a trochu tajemné pojmenování. Co je v Bibli Syn člověka? Má vlastně dva významy. Buď může označovat člověka obecně a nebo to může být postava posledních dnů tohoto světa. Minulý rok jsme si o tom vyprávěli na náboženství. Syn člověka je postava z knihy Daniel. Prorok Daniel vidí Syna člověka, jak přichází s oblaky nebeskými. Od Hospodina je mu dána moc nad všemi královstvími a nad celým světem. A o takovém Synu člověka zde mluví Ježíš.

Vyprávění začíná zmínkou o městě, kde byl Ježíš doma. Kde to bylo? Evangelista Matouš říká, že Kafarnaum bylo jeho město. Připomeňme si, která města jsou spojena s Ježíšovým jménem? Betlém, Nazaret, Kafarnaum a Jeruzalém. V Kafarnaum zřejmě Ježíš přebýval v domě svého učedníka Šimona Petra.

A právě zde asi bylo to velké shromáždění, o kterém jsme slyšeli v našem příběhu. Ježíš tady kázal evangelium. Kázal o tom, že Bůh je milostivý a odpouští lidem jejich viny. Bylo zde tolik lidí, že se do toho domu nemohli vejít.

Velký dav lidí byl i před domem. Ježíšovo kázání přitahovalo zástupy. Jeho slovo totiž mělo moc.

V příběhu se vypráví o člověku, kterému Ježíš pomohl. Nevíme, jak se jmenoval. Ale víme, že nemohl chodit. Byl chromý. Ale nebyl sám. Čtyři lidé, snad jeho přátelé, toužili po tom, aby byl uzdraven. A věřili, že ho může uzdravit právě Ježíš. Chromého člověka nesli na nosítkách, ale k Ježíšovi se pro zástup nemohli dostat. Všude byli lidé. Jak to tedy udělali? Rozebrali střechu domu a nemocného spustili přímo před Ježíše.

Tito muži věřili, že Ježíš ochnutému pomůže. A jejich víra způsobila, že Ježíš udělal to, co udělal. Zřejmě si všichni mysleli, že Ježíš chromého uzdraví. Ale Ježíš chromému člověku odpustil hříchy. Zřejmě právě proto, že viděl, jak mu ti, co ho nesli, důvěřují. Doufal, že proto budou moci přijmout i to, že ochrnutému odpustil hříchy.

Ježíš nám takto připomněl, že to nejdůležitější, co my lidé potřebujeme je odpuštění hříchů, odpuštění našich vin. Je to ještě důležitější než uzdravení těla. Proto tím Ježíš začíná. Všechny tím asi překvapil. Ale většina to přijala. Jen někteří, kteří znali Písmo, si ve svém srdci říkali: „Jak to mluví? To je rouhání! Kdo může opouštět hříchy než samotný Bůh?“

Co myslíte, byla jejich námitka správná? Hříchy přece odpouští Bůh! Nebo snad ještě někdo jiný? Ano, ještě Ježíš. Ježíš totiž není jen tak obyčejný člověk. Je to také Syn Boží. Ježíš dává svým kritikům otázku. A je to otázka dost

těžká. „Co je snadnější? Říci ochrnutému: „Tvé hříchy jsou odpuštěny“ anebo „Vstaň vezmi své lehátko a chod?“ Na otázku není jednoznačná odpověď. Ale je jasné, že ten kdo odpouští hříchy má mnohem větší pravomoc než ten, kdo uzdravuje. Uzdravit může třeba lékař nebo léčitel, ale odpustit hříchy může opravdu jen Bůh.

Je tedy Ježíš Bůh? Ano, Ježíš je Boží Syn. Ten, kterého nebeský Otec poslal na tuto zemi, aby zde zvěstoval a činil jeho vůli. Aby uzdravoval naše nemoce a odpouštěl naše hříchy. Ježíš o sobě mluví jako o Synu člověka. A už jsme si řekli, že Syn člověka byl očekáván jako ten, kdo přijde k poslednímu soudu nad námi všemi. Tím, že Ježíš odpouští hříchy, tak vlastně říká, že už nyní na této zemi soudí jako Syn člověka. Ale jeho soud je milosrdný. Jeho soud znamená odpuštění a uzdravení.

Aby toto vše lidé pochopili, Ježíš nakonec ochnutého uzdraví a řekne mu: „Vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“ A on vstal a odešel. Ježíš uzdravil jeho ochnuté tělo, ale předtím uzdravil jeho ochrnutý vstah k Bohu. Když se totiž člověk trápí ve svém svědomí neodpuštěnou vinou je to totiž velká bolest a velké ochrnutí našeho lidství.

Ježíš zde vlastně přirovnal hřích k nemoci. Když člověk žije v hříchu, když neposlouchá Boha a nemá rád druhé lidi, tak je nemocný. Hřích člověka zbavuje svobody a životní síly. Člověk je ochrnutý a nemůže se svobodně pohybovat. Proto potřebuje pomoc. Všichni potřebujeme pomoc. Všichni potřebujeme Syna člověka, který by nám

odpustil naše viny a my mohli začít znovu. Potřebujeme, aby náš vztah k Bohu i k druhým lidem byl uzdraven.

Každý z nás potřebujeme, aby nám Pán Ježíš odpustil naše viny, náš hřích. Bez tohoto odpuštění nemůžeme žít zdravý a dobrý život. Věříme, že Ježíš i nám odpouští naše viny. I nás, kteří jsme všelijak ochrnutí hříchem, nevěrou, povrchností a sobectvím, uzdravuje. Věříme, že Pán Ježíš je i naším Spasitelem.

Amen